

Το πρόσωπο του παιδιού ήταν μία μάσκα τρόμου. Αγωνιζόταν με όλες του τις δυνάμεις να κρατηθεί από τον βράχο αλλά ήταν ζήτημα χρόνου μέχρι η πασπάρα να θρυπαλιστεί από τη δύναμη του κτήνους

- "Πατέρα πατέρα, σώσε με, σώσε με" ακουγόταν. Το πρόσωπο του παιδιού ήταν μία μάσκα τρόμου. Αγωνιζόταν με όλες του τις δυνάμεις να κρατηθεί από τον βράχο αλλά ήταν ζήτημα χρόνου μέχρι η πασπάρα να θρυπαλιστεί από τη δύναμη του κτήνους

- "Πατέρα πατέρα, σώσε με, σώσε με" ακουγόταν η σπαρακτική κραυγή του βοσκόπουλου ανάμεσα σε στριγκλιές και σπαραξικάρδιες κραυγές ανείπωτου πόνου και η καρδιά του κυρ-Λευτέρη πήγε να "σπάσει". Έκανε ένα βήμα μπροστά προσπαθώντας να αδράξει τα απλωμένα χέρια του μικρού. Ένα βήμα ακόμα και έπειτα ένα ακόμα, αργά, διστακτικά, προσπαθώντας να μην πέσει στην ίδια παγίδα. Στα ακροδάκτυλα του ένωσε το δέρμα του γιου του, τέντωσε το σώμα του σε μία ύστατη προσπάθεια να γραπώσει γερά το παιδί. Σχεδόν τα κατάφερε. Ετοιμάστηκε να τραβήξει με όλη του τη δύναμη. Η δύναμη του ενάντια στη δύναμη του κτήνους. Θα έκανε τα πάντα για να σώσει το παιδί αλλά δεν ήξερε αν αυτό ήταν αρκετό.

Η πασπάρα αποκόπηκε, ο βραχίονας του παιδιού γλίστρησε από την κλειστή, ιδρωμένη παλάμη του. Το γιγαντιαίο τέρας άπλωσε και άλλα πλοκάμια που αυτή τη φορά γράπωσαν γερά το παιδικό σωματάκι και το τράβηξαν μέσα στην υγρή σκοτεινιά. Από το σώμα του κράκεν ξεχώρισαν δύο τερατώδη δόντια, δύο χαυλιόδοντες απλώθηκαν και ενώθηκαν μέσα στον ορυμαγδό των κραυγών του παιδιού και των αλυχτημάτων του σκύλου. Ακούστηκε ένα ανατριχιαστικός ήχος, ένας ήχος που έκανε την καρδιά του να κτυπάει με χίλιους σφυγμούς το λεπτό.

Μια απόκοσμη κραυγή βγήκε από το στόμα του κυρ-Λευτέρη. Όρμησε προς το απαίσιο τέρας ουρλιάζοντας, προσφέροντας τον εαυτό του τροφή, θυσιάζοντας. Θαρρεί κανείς πως είχε χάσει τα λογικά του έτσι όπως κινήθηκε ενάντια στο τρομακτικό πλάσμα του βυθού με τις γυμνές γροθιές του, λες και το τέρας ήταν ένας αντίπαλος πυγμάχος, ένας τρωτός εχθρός. Το κράκεν ανοιγόκλεισε για μια στιγμή το τεράστιο μάτι του, σχεδόν έκπληκτο, από την απρόσμενη εξέλιξη και έπειτα άπλωσε δύο πλοκάμια προς τον επελαύνοντα εχθρό αποκόπτωντας του το κεφάλι. Η κραυγή του αποκεφαλισμένου απλώθηκε στη σκοτεινιά σχεδόν ξεπερνώντας την ορμή του λυσσασμένου ανέμου που νόμιζε κανείς ότι πολεμούσε να ξεπετριάσει τη γη, να ξεριζώσει τα δέντρα, να μετακινήσει τους βράχους.

Ο άνθρωπος με τις σφιγμένες γροθιές και το τέρας με τα απλωμένα πλοκάμια συγκρούστηκαν σε μια άνιση μάχη, με προδιαγεγραμμένο αποτέλεσμα. Το μόνο που απόμεινε να ακούγεται πάνω από την ορμή του ανέμου ήταν το μάταιο αλύχτημα του πιστού σκύλου που βλέποντας την τύχη του αφεντικού του όρμηξε ίσα στο στόμα του κτήνους προσφέροντας πρόθυμα τον εαυτό του στα δόντια του.

Το τελευταίο θύμα του τέρατος ήταν το νεογέννητο αρνάκι που κοκκάλωσε όλη νύκτα δίπλα στο τζάκι προσπαθώντας μάταια να ζεσταθεί από τη σβησμένη φωτιά.

Το επόμενο πρωί βρήκε το τέρας κολλημένο στα κοραλλιογενή βράχια που επένδυαν με γραφικότητα το κρυφό λιμανάκι. Η θύελλα είχε κοπάσει και ένας αγέρωχος ήλιος είχε ξεμυτίσει πέρα από τις Μάκαρες. Το καλαμάρι, σχεδόν ακίνητο, αποκαμωμένο από την ολονύκτια πάλη του να ξεκολλήσει από τους βράχους έμοιαζε σχεδόν ψεύτικο. Που και που σάλυε και άνοιγε το τεράστιο μάτι του για να αντικρίσει τους διώκτες του που είχαν μαζευτεί πάνω από το λιμανάκι.